

ad § 6.

Regelen i 1ste Punktum er stemmende med den gældende Ret, jfr. Reskript 27. April 1739 § 2 og Reskript 29. Maj 1824, jfr. Kanc. Skr. 3. August 1830, 1. Oktober 1839, 18. November 1845 samt Just. Min.s Skr. 20. Juni 1850.

ad § 7.

Ifølge Lov om Rettens Pleje § 985 er den sigtede, der findes skyldig, pligtig at erstatte det offentlige de paaførte Udgifter. Som det fremgaar af Paragraffens sidste Stykke, kan hertil imidlertid kun henregnes de Udgifter, der foranlediges ved den enkelte Sag, og ikke saadanne, som hidføres ved den almindelige Organisation af de i Straffesager virkende Myndigheder. Der bør derfor formentlig ej heller være Spørgsmaal om at fordre nogen Del af de i § 2 nævnte Udgifter refunderede af Domfældte.

Medens derimod samtlige de ved den enkelte Sag foranledigede Udgifter principielt bør refunderes af den skyldige, er det dog fundet rettest af praktiske Hensyn at gøre nogle Indskrænkninger heri. Hvad saaledes angaar Udgifterne ved den enkelte Persons Ophold i Statens Strafanstalter, da vil det medføre store Vidtløftigheder at foretage de fornødne Udregninger i saa Henseende, og stor praktisk Betydning vil den modsatte Regel ikke have. Med Hensyn til Udgifterne ved Hjemsendelse fra Statens Strafanstalter, der efter den gældende Ret afholdes af Strafanstalternes Kasse, jfr. Fattiglovens § 56, da synes det ogsaa naturligt, at disse ikke kunne fordres godtgjorte. Det samme gælder formentlig med Hensyn til Udgifterne til Eksekution af Dødsstraf.

Regelen i § 7, 2det Punktum, turde være selvfølgelig.